

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. XXXX

ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 26.09.2024

Președinte - XXXXX
Judecător - XXXXX
Judecător - XXXXXX
Grefier - XXXXX

Pe rol fiind soluționarea recursurilor declarate de recurenții-pârâți XXXXX și XXXXX, împotriva sentinței nr. XXXX, pronunțată de Tribunalul XXXXX, în contradictoriu cu intimatul-reclamant XXXXXX

Recursurile scutite de plata taxei judiciare de timbru.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns pentru intimatul-reclamant, avocat XXXXX, lipsind restul părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Curtea, în temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, urmează a pune în discuția părților sesizarea ICCJ cu chestiunea de drept : dacă acordarea sporului de 15% din salariul de bază al personalului care își desfășoară activitatea prin acordarea de servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice prevăzut la punctul IV lit. pct. 2 din anexa nr.9 din Hotărârea Guvernului nr.153/2018 pentru aprobarea regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzute în anexa nr. II la Legea-cadru nr.153/2017, privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială” poate fi condiționată de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor, astfel că pune în discuția părților sesizarea ICCJ asupra chestiunilor de drept menționate.

Apărătorul intimatului- reclamant XXXXX, arată că nu se impune sesizarea ICCJ asupra chestiunilor de drept menționate, cu această opinie, știe care este practica instanțelor referitoare la aceste probleme, nu se impune sesizarea pe acest aspect, toate sentințele pronunțate anterior acestui dosar au fost date în plată, prin care se acorda acest spor de 15%, astfel că se opune unei astfel de sesizări la ICCJ asupra chestiunilor de drept menționate .

Curtea reține cauza în pronunțare cu privire la sesizarea ICCJ asupra chestiunilor de drept menționate.

CURTEA

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată în primul ciclu procesual pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.XXXXXX reclamantul XXXXX a solicitat, în contradictoriu cu pârâta XXXXX ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie obligată pârâta să plătească reclamantului sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare în procent de 15% din salariul de bază, începând cu luna mai 2019 și în continuare, precum și la plata dobânzii legale de la data scadenței fiecărei obligații de plata și până la data plății efective, precum și reactualizarea sumelor cu indicele de inflație până la data plății efective.

Prin sentința nr.XXXX, Tribunalul XXXXX a admis acțiunea formulată de reclamantul XXXX în contradictoriu cu pârâta XXXXX și PXXXX, a obligat pârâții la plata către

reclamant a sporului de 15% din salariul de bază, pentru condiții vătămătoare și periculoase de muncă, începând cu luna mai 2019 și în continuare până la incidența unei modificări legislative, debit ce va fi actualizat cu indicele de inflație, precum și a dobânzii legale penalizatoare calculată de la data scadenței fiecărei obligații de plată și până la data plății efective.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta XXXXX, solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței civile recurate și respingerea acțiunii față de pârâțul XXXX, invocându-se cazurile de casare reglementate de art.488 alin.1 pct. 8 C.pr.civ.

În susținerea recursului a arătat în esență că, prin sentința civilă nr XXX instanța a admis acțiunea formulată de către reclamantul XXXXX, obligând „pârâții la plata către reclamant a sporului de 15% din salariul de baza, pentru condiții vătămătoare și periculoase de muncă, începând cu luna mai 2019 și în continuare, până la incidența unei modificări legislative, debit ce va fi actualizat cu indicele de inflație, precum și a dobânzii legale penalizatoare calculată de la data scadenței fiecărei obligații de plată și până la data plății efective,„.

S-a susținut că pronunțând aceasta soluție, instanța de fond a interpretat și aplicat în mod greșit normele de drept material incidente, astfel a arătat că critică sentința civilă nr. XXXXX sub aspectul aplicării, de către instanța de fond, în mod greșit dispozițiilor legale invocate atât în întâmpinare, cât și în cadrul dezbaterilor, respectiv dispozițiile art.9 din Regulamentul privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, mărimea concretă a sporului pentru condiții de muncă, precum și condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare "Administrație" din administrația publică locală, aprobat prin H.G. nr. 569/2017.

Potrivit acestor dispoziții, sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de munca, în limitele prevăzute în anexa la prezentul regulament, se acordă cu respectarea prevederilor art. 25 din legea-cadru nr.153/20/7 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuielile de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat ". Având în vedere faptul că în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii 2019-2023 nu au fost aprobate sume cu aceasta destinație, nu se poate proceda la acordarea acestui spor.

De asemenea , recurentul a susținut că instanța de fond a aplicat greșit și dispozițiile art. 14 din Legea nr.273/2006 privind finanțele publice locale, care reglementează faptul ca nicio cheltuiala din fonduri publice nu poate fi angajată/ordonanțată" plătită dacă nu are prevedere bugetară.

În dovedirea acțiunii a solicitat proba cu înscrisurile de la dosar.

În drept a invocat dispozițiile: art.483 și următoarele și art.488 pct.8 din Codul de Procedură Civilă; Legea nr.153/ 2017 .

Împotriva aceleiași sentințe a declarat recurs pârâțul XXXX, solicitând admiterea căii de atac promovate, a solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea sentinței civile recurate și respingerea acțiunii față de pârâțul XXXX, invocându-se cazurile de casare reglementate de art.488 alin.1 pct. 8 C.pr.civ.

În susținerea recursului a arătat în esență că reclamantul XXX, a investit Tribunalul XXX, cu judecarea cererii sale, prin care a solicitat să oblige pârâțul să plătească reclamantului sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare în procent de 15 % din salariul de bază, începând cu luna mai 2019, precum și să plătească dobânda legală.

În dovedire a solicitat proba cu înscrisuri.

În temeiul art.411 C.proc.civ. a solicitat judecarea cauzei și în lipsă.

În drept își întemeiază cererea pe dispozițiile art. 34 alin. 2 din OUG nr. 114/2018, art. 3 și art. 11 din Legea nr. 153/2017, art. 483, art. 486, art. 488 pct.8 C.pr.civ.

Intimatul-reclamant XXXX a formulat întâmpinare la recursul promovat de XXXXX și XXXX, ca nefondat.

În susținerea cererii a arătat că prin cererea de recurs recurenta -pârâta critică soluția instanței de fond pe motiv că aceasta nu a ținut cont de dispozițiile legale invocate prin întâmpinare și solicită admiterea recursului și pe fond respingerea ca neîntemeiată a acțiunii formulată invocând dispozițiile HGR nr.569/2017 pentru aprobarea Regulamentului privind stabilirea locurilor de munca, a categoriilor de personal, mărimea concreta a sporului pentru condiții de munca, precum și condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare" Administrație", precum și dispozițiile art. 14 din legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale.

A susținut intimatul, că nu a procedat la acordarea sporului de 15% pentru condiții periculoase care se cuvenea personalului instituției, în baza Buletinelor de determinare emise de către XXX încă din anul 2018 și reînnoite în anul 2021, pe motiv că nu au fost prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli sume cu această destinație.

Concluzionând, intimatul a susținut că instanța de fond a făcut o apreciere corectă a dispozițiilor legale, iar susținerea recurenței – pârâte, potrivit căreia nici o cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată dacă nu are prevedere bugetară, nu poate fi primită, recurența — pârâtă fiind aceea care avea obligația să facă demersuri pentru obținerea fondurilor necesare pentru punerea în aplicare a prevederilor art.14 cap.II din anexa nr.II la legea nr.153/2017 și respectiv Anexa nr.9 ,pct. IV lit. A, subpct. 2 din HGR nr. 153/2018.

În concluzie, a solicitat respingerea recursului.

La termenul de judecată din data de 26 septembrie 2024, Curtea în temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, a pus discuția părților sesizarea ICCJ cu chestiunea de drept: dacă acordarea sporului de 15% din salariul de bază al personalului care își desfășoară activitatea prin acordarea de servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice prevăzut la punctul IV lit. pct. 2 din anexa nr. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 pentru aprobarea regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistentă socială” poate fi condiționată de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor” și a reținut cauza în pronunțare cu privire la sesizarea ICCJ asupra chestiunilor de drept menționate.

Examinând admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept prin prisma criticilor formulate de recurenții reclamanți și a temeiurilor prevăzute de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 62/2024, Curtea reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, „(1) Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”.

Din cuprinsul textului de lege citat, rezultă condițiile cumulative de admisibilitate instituite de legiuitor pentru declanșarea acestei proceduri, și anume: existența unei cauze aflate în curs de judecată; cauza să fie soluționată în primă instanță sau în calea de atac; ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat anterior și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Procedând la analiza asupra admisibilității sesizării, Curtea apreciază că primele trei condiții sunt îndeplinite, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet de judecată al Curții de Apel Ploiești- Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, investit în calea de atac a recursului, cu soluționarea recursurilor formulate de pârâții XXXX și XXXXX întemeiate pe motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.pr.civ.

În cadrul motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.pr.civ., recurența-pârâtă critică modalitatea de interpretare, de către instanța de fond, a dispozițiilor art. 39 alin. 1 și 4 a Legii-cadru nr. 153/2017.

În ceea ce privește cerința ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, Curtea apreciază că întrebările formulate au legătură cu soluționarea pe fond a cauzei, ținând cont că soluționarea recursurilor formulate de recurențele-pârâte depinde de modul în care sunt interpretate dispozițiile art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea-

cadru nr. 153/2017 în contextul derogărilor de la aceste prevederi legale, instituite prin dispozițiile art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 226/2020 și ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021, fiind necesar a se clarifica dacă se impune acordarea majorărilor salariale reglementate de art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, începând cu data de 01.01.2021.

De asemenea, este necesar a se stabili dacă în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilirea nivelului maxim de salarizare al personalului încadrat în cadrul unei agenții județene pentru protecția mediului se poate realiza la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul altor agențiilor județene de mediu din țară.

Astfel, se apreciază că de lămurirea chestiunilor de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, raportat la motivele de nelegalitate invocate de recurentul-reclamant.

De asemenea, în legătură cu chestiunile de drept aduse în dezbatere, se reține că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a dezlegat, cu efecte general obligatorii, problemele de drept care constituie obiect al sesizării și nici nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare având acest obiect.

Prin urmare, *Curtea apreciază că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reglementate de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale.*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 2 din OUG nr. 62/2024, Curtea va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra următoarelor chestiuni de drept: „dacă acordarea sporului de 15% din salariul de bază al personalului care își desfășoară activitatea prin acordarea de servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice prevăzut la punctul IV lit. pct. 2 din anexa nr. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 pentru aprobarea regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupatională de funcții bugetare „Sănătate și asistenta socială” poate fi condiționată de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor”.

De asemenea, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) C.pr.civ, raportat la art. 4 din OUG nr. 62/2024, va fi suspendată judecata prezentei cauze până la soluționarea sesizării de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE :**

În temeiul art. 2 din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra următoarei chestiuni de drept: „dacă acordarea sporului de 15% din salariul de bază al personalului care își desfășoară activitatea prin acordarea de servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice prevăzut la punctul IV lit. pct. 2 din anexa nr. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 pentru aprobarea regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupatională de funcții bugetare „Sănătate și asistenta socială” poate fi condiționată de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor”.

Suspendă judecata prezentei cauze având ca obiect recursurile declarate de recurenții-pârâți XXXX și XXXX, împotriva sentinței nr. XXXX, pronunțată de Tribunalul XXXX, în

contradictoriu cu intimatul-reclamant **XXXX**, până la soluționarea sesizării de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării.

Pronunțată în ședință publică, azi, 26 septembrie 2024.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Red XXX /tehnored. XXX

d.f. XXX -Trib XXX

Jud fond - XXX

operator de date cu caracter personal

notificare nr. 3120